

Господь
не любитъ
веганів

Ганна
Городецька

Господь
не любить
веганів

Львів | Видавництво Старого Лева | 2023

УДК 821.161.2-31
Г 70

Ганна Городецька

Г 70 Господь не любить веганів [Текст] : повість / Ганна Городецька. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 168 с.

ISBN 978-966-448-146-2

У жаби немає роботи, занедбана квартира і примарні шанси помиритися з коханим, про якого вона постійно думає. У її сестри, феї, все ідеально: успішна кар'єра, апартаменти в центрі й новий хлопець-веган. На родинній вечері жаба дізнається, що сестра зустрічається з її колишнім. Все в житті погано, і цьому не видно кінця. Чи впорається вона? Чи зможе вибратися з глибин зневіри і попри все знайти дорогу до світла?

УДК 821.161.2-31

OVO **LITERARY
AGENCY**

Видано у співпраці
з Літературною агенцією OVO

© Ганна Городецька, текст, 2023
© Анастасія Старко, обкладинка, 2023
© Видавництво Старого Лева, 2023

ISBN 978-966-448-146-2

Усі права застережено

Частина І

Жаба

Родинна вечеря

Знаю, що ти читаєш, жабо. Псевдовідверту маячню, в якій щирості менше, ніж у святковому зверненні мера. Героїня — невдаха. Бухає, депресує, побивається за колишнім, наче зруйновані стосунки — найгірше, що трапляється в житті. Одразу думаєш: про мене написано — і гортаєш далі. Сподіваєшся знайти щось корисне? Повчальне? Пораду, що виведе на новий рівень? Ні. Закрий. Постав на полицю. Ти в книгарні, а не вдома. Тут нічого для тебе немає. Купи пропис. Отам, поруч із картонкою про тихий вечір на болоті, якраз підійде. Краще не бери нічого, нащо? Паскудні пилозбірники — займають простір, захарашчують дім, висмоктують енергію. Де ти зберігатимеш книжки? Місця й так мало. Зовсім немає.

Тягнеш час, завжди в тебе так. Вештаєшся між рядів, куйовдиш понижене філіруванням волосся, витріщаєшся на продавчинь. Вони якось дивно на тебе

поглядають: певно, зібралися внести до списку місцевих божевільних. Перемацуєш слизькими від поту пальцями кількадесят обкладинок — від бестселерів до нікому не відомих брошурок. Довго вибираєш, а потім витягаєш першу-ліпшу, притискаєш до грудей, поспіхом уможуєшся на драбині. Взагалі-то вона існує, щоб діставати книжки з найвищих полиць, а не для того, щоб ти розсілася, наче в читальному залі. Поки продавчині гуртуються навколо острівця з новинками, перекладають і сортують, вишиковують стосами, розвертають обкладинками до світла, ти читаєш. Вони — не те, що ти, жабо. Ніколи не читають. Заборонено посадовими обов'язками.

Ставиш книжку на місце й ідеш у секцію подарункових видань. Хоч щось, жабо. Давно треба було припинити зависати й затягувати час. Досить зволікати. Фея просила прийти раніше й допомогти готувати вечерю. Вийде краще, ніж на фотографіях із кулінарних збірників, важких і величних, наче давні Євангелія. Усі запаковані в плівку. Крім однієї. Якби консультантки підійшли й запитали, чого це в кишені в тебе зім'ята плівка, а альбом із веганськими рецептами без упаковки, ти б сказала, що так і було, та хто б повірив: навіть зогнілі авокадо з п'ятдесятивідсотковою знижкою загортають у поліетилен.

Тобі не місце тут. Прокрадися в сиру комірчину з ганчірками й відрами. Умостися в темряві, якомога

далі від людей, підсвічує телефоном і читай. Аби тільки не йти на гробану родинну вечерю. Де твоя совість? Здерла плівку на подарунковому виданні — знаходяться скотиняки, які пакують джерела знань у поліетилен, — гортала, поки дійшла до розділу десертів. Можна подумати, тобі це треба. Раніше — так, зараз — ні. Кілька рецептів. Шоколадні брауні з кербом. Облиш. Тобі не актуально. Може, подарувати феї? Коли ви зустрічалися востаннє, вона замовила лате на соєвому молоці. Він любить кокосове. Час уже покинути думати про нього. Відволіктися. Замість книжок розглядаєш записник. Гумки та кишеньки, по-молескінівському заокруглені кутики. Це шістнадцятий, гарно ляже на верхівку вежі. Різнобарвні обкладинки, ретельно зшиті подвійними нитками, сторінки, на яких однаково зручно малювати ескізи та мисленнєві мапи: від картинки в центрі, наче відростки нейронів, тягнуться різнобарвні лінії. Аркуші великі, можна викреслювати колонки таблиць, розбивати плани на підпункти, складати списки справ, робити нотатки. Ти не намалювала жодної: пізніше, іншим разом, коли знайдеться час. Усі записники однаково порожні. За десять хвилин шоста. Запізнюєшся, жабо.

Виходиш із книгарні, через перехрестя, де автомобілісти ігнорують червоні вогні, вузькою доріжкою вздовж ботанічного саду, де заокеанські рослини впираються у скляні дахи теплиць. Тобі й на думку не

спало з кимось його знайомити тоді, коли він був із тобою, ті кілька жалюгідних місяців, коли він часом ночував у тебе. Зараз ти сама. Фея з усього робить подію. Сьогоднішня вечеря. Прийде тітка Елла. Отже, тітка, ти, фея і її новий хлопець. Дві години — і все закінчиться, ти повертатимешся додому. Не доведеться ні з ким говорити. Якщо спустишся вниз, за три хвилини прийдеш до затишної клініки без вивісок і картотек, куди, по правді, тобі давно пора навідатися, але ти йдеш прямо, повз інститут, де працює тітка Елла, до старої п'ятиповерхівки. Винаймати житло в центрі — дуже по-фейському. Вона любить скрапбукінг, ОСББ, дорогі квартири й понти.

У дворі повно троянд. Це збіг, чи за нею всюди тягнеться вайб концептуального озеленення? Куш, як тіло набряками, обкидало пуп'янками. Угамуйтеся. Отямтеся. Сором бути рожевими. Ви не в тропіках, де шаленство барв можна вибачити, бо сонце перегріває рослинам голови, квітки втрачають почуття міри та здоровий глузд, вивертаються назовні, демонструють палюче-червоні виразки нутрощів, які годилося б сховати, витягують мацаки повислих у повітрі коренів. Навіть орхідеям у джунглях біля Амазонки варто шануватися, а тим більше — квіточкам, посадженим у загородках попід вікнами. Досить діляночки два квадратні метри завбільшки. Багато не треба, припиніть безмірно розростатися, звикніть до